

En titt inn i himmelen

For å få testet ut ulike måter å bruke det hellige rommet på, ville vi gjerne innby til en danseforestilling på *Lørdagsbarnerom*. I den forbindelse tok vi kontakt med *Prosjekt Isadora* (et prosjekt på samtidsdansskolen *Rom For Dans*), hvor barn danser sammen profesjonelle voksne samtidsdansere. En av forestillingene deres het *En titt inn i himmelen*: «Fire seksåringer og fire voksne møtes i poetiske rom, i høye svev over skyene» (Produksjon: Nesse og Myhre). Det ble en sterk opplevelse hvor vi fikk se dans på et høyt plan i et fullstappet kirkerom, som man skulle tro var skreddersydd for forestillingen. En deltaker og kirkevant dansekunstner, Margrete Kvalbein, skrev i ettertid følgende:

Vi sitter på pledd rundt en definert scene ved korets fot. Gult lys, spredte ballonger og et brunlig dekkteppe venter på å komme i bruk. Så lyder sirkusaktig, lystig musikk, og vi opplever en gledesspekket prosesjon; opp midtgangen løper fire voksne og fire barn – med ballonger, latter og lette dansetrinn. Forestillingen er i gang!

En titt inn i himmelen ga oss virkelig poetiske møter mellom voksne og barn, mellom publikum, utøvere og

den nye scene; kirkerommet. Forestillingen var en total sanseopplevelse for både de minste og de større publikummere; lekne, gjennomlevde bevegelser, sterke visuelle bilder med ballonger som meddansere, vakker kontakt danserne imellom – og musikk som lå godt i øret og ga nye dimensjoner til det som skjedde på teppet. Danserne tok også hele korområdet i bruk; fra kordør til alter. Og som publikum ble man invitert så tett, så tett på.

Det som allikevel slo en sterkest med forestillingen, var hvordan i og for seg enkle grep kunne utnytte rommet på en måte som virkelig gjorde opplevelsen til et «løft». At ballongene og barna kom opp i høyden (ved å klatre på/løftes av de voksne), ga liv til en del av rommet vi sjelden klare å skape liv i, og som i blant virker regelrett trykkende når en ellers jobber med for eksempel dans i kirkerom. Den «energilekkasjen» man ofte opplever i kirker som er store og har høyde under taket, ble her forvandlet til en opplevelse av utvidelse og lek. Måten teppet lå på, og publikums plassering myket opp det som kan oppleves som «farlige» grenser i rommet og ga både plass til dansen og en fin intimitet for oss tilskuere.

Teologisk sett gir det god mening i seg selv å løfte fram barnas måte å bevege seg, oppleve og reflektere. For de av oss i publikum som har hørt Jesus-sitatet «den som ikke tar imot Guds rike som et lite barn, skal ikke komme inn i det» – mange ganger, var denne forestillingen en fantastisk «preken», – ikke minst fordi de lekende voksne, og deres samspill med barna tydeliggjør at det å framheve barna ikke alltid trenger å ta form av en slags «se-så-søte-de-er»-framvisning.

Sjelden har man sett en så kunstnerisk godt gjennomført oppsetning med barn – og heller ikke noe som har fungert så godt som forestilling i kirkerom.

En fantastisk opplevelse for dem som tok seg en halvtimes pause fra lørdagens gjøremål og fant veien inn i Paulus. Og hadde man enda noe minutter til overs før storbyen trakk en ut, kunne man selv få sin egen titt inn i himmelen – i dans og lek med ballonger på teppet. Både barna og de voksne lot seg friste...